

Деметра
Сусеник

УДК 821.161.2'06-96
К47

Кладько Є.Ю.

Чорна книга: Літературно-художнє видання / Є.Кладько
К47 —м. Горішні Плавні: ПП Олексієнко В.В. 2017. — 80 с.

ISBN 978-966-1698-28-3

«Чорна книга». Друга книга Метело Гусеника про місце людини в світі і місце світу в людині. Книга призначена для широкого кола читачів.

УДК УДК 821.161.2'06-96

© Є.Ю. Кладько, 2017

У світі, де всі тягнуться до світла, _

Я лишаюся в темні...

У світі, де всі тягнуться до предметів, _

Я успадковую простір...

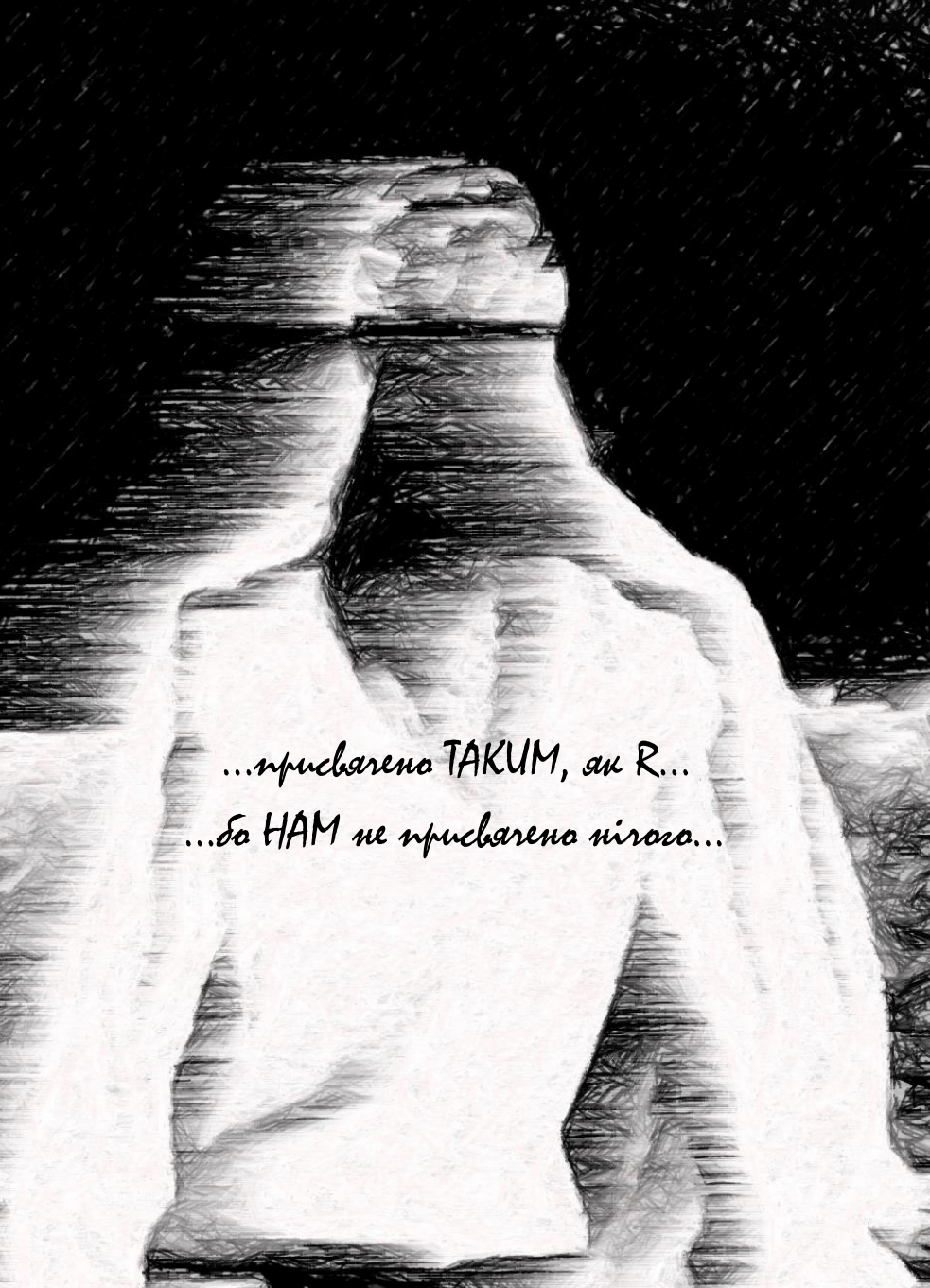
Я успадковую те, що лишається від інших, _

Те, що стає непотребом...

На світі, де всі тягнуться до інших, _

Я лишаюся собі...

...npuebareno TAKUM, au R...
...So HAM ne npuebareno nirozo...

...життя тиме людей... люди пишуть
книги...

...вони розплескують голки на білому
папері...

...вони біють своїми нутрощами по битах,
які потім інші використовують, як шпалери
для кімнат мозку... для карт світ_огляду... які
стають обгортковим папером тим, хто
загорає себе в відгукта гому...
фотокартками, які створюють ілюзію
несамотності...

...вони плескають своєю темрявою по
світлу... вони випускають із себе тіні, щоб
лишатися світлими... щоб світитися
зсередини... щоб сліпити своїм світлом інших...
щоб не бачити нічого, крім світла... щоб не
осліпнути від того, чим є інші...

...я _ гiра... я _ горна гiра, яка всмоктує
світло для того, щоб прояснити для себе
нерозуміння дня... щоб світложити в н_огах
базмань...

...я _ гiра... гiра, яка литається в серці після
того, як з неї витягли стрілу курідопа зі
словами : *Вибар! Прамазав!*)... і я моюся
розгаруванням... я гiваюся вибухами і вбухами
супернових зірок... я сверблю питаннями... а ния
болем на покусаний пухими губами місяць...

...я та гiра, що колись з'явилась на
міжгалактичному лобі огей... а може не те, що
судилося, але а те, що збулось... і з тих пір я _
контраст... а _ інша нереальність, яка існує в
реальності...

...в той час, як всі прагнуть до світла, а _
спраглий до нього... і я поглинаю... поглинаю
струмки вашого проміння... і в мені вони вже

можуть не паталогуватися... в мені вони стають
тими герф'аками, які зв'язуються у вузлі
неідеальності... в мені вони колісаються в
закуріссі... в мені вони відпочивають і
виголошують всі оті надірвані і фразивні поти
емоцій, які в реальності не варті уваги... в мені
вони кричать тими півнями, яким не
аплодують в залі... в мені вони стають тими
півнями, яким не дякують за привітання *З
НОВИМ ДНЕМ!*... в мені вони стають тими
півнями, якими не можна бути... а якщо тобі
не можна бути — тебе нема... ти зникаєш... ти
вимираєш... вимираєш НЕвиг... НЕзбір...
НЕлюд...

...вимираєш НЕвиги мають бути занесені до
Чорної книги... до гостьової книги моєї
нереальності... до анкети НЕдрузів реальності...
до перепису НЕнаселення... до емігрантів з

дошки пошани під дошку соціального граба і
хреста на твоєму майбутньому...

...погувайтеся...

...погувайтеся так, як не можете вдома...

1047220517

...перед створенням ВСЕсвіту ВСЕвипиня рука
робила креслення... робила замальовки...
стирала _підстирала доти, доки не з'авилося
минуле... коли стерте минуле все одно
проступало через свіжі контури реальності,
хоч янби вона не намагалася його змешкірити...

...так був створений час... так було створено
минуле, яке тікало від своєї молодості і
ідеальності в майбутню псевдоскопальність...

...так була створена Сова...

...вона складається зі зразків шкіри і старого
вицвілого папірису, що зафарбований роззерками
і закресленнями... вона складається із
таємничості пам'яток...

...вона народилася в снітці... вірніше, вона і є
сукупністю того, що власкалося снітцям... те,
що вижило не по своїй вині... те, що завжди
виживає... те, що знає, чим все завершиться, бо є

свідком погатку... те, що є ДУпогатком... те,
на що була «змарнована» невинність перших
зусиль... те, на що був потрачений перший час...
те, в що вкладено перше бажання... в наступних
створіннях вже живе небажання... в наступних
створіннях вже живе обов'язок... в наступних
творіннях вже живе інше творіння... наступні
вже _ післястворіння...

...а от в ній живе бажання... бажання того,
що не судилося... бажання багати те, що поки
що ідея... бажання долетіти туди, що поки що
утопія... бажання жити так, як не написано,
але колись планувалося... стерте_підстерте
життя...

...Сова безцінна... не лише тому що вона
народжена зі снітця... а тому що вона не дуже
корисна в реальності... все, що вона робить, _ це
перераховує свої папіруси з_тих_пір'їни і

перезадає кожен варіант реальності: як хотілося що б було... як має бути... як стало... як не мало стати... мільярди неідеальних варіантів кожного псевдосконалого тепер... мабуть, саме таму в неї тисячі зіниць в очах... вони сформувалися від плям розплесканого світла, яким ВСЕвишня рука намагалася окреслити себе у вірній темряві... від прамахів пера, що мало втрапити у вену... і то були перші зірки... таму орі Соби ніколи не стоять на місці... її зіркозіниці мандрують своїми траєкторіями і дають Соби проживати трильярди миттів одночасно...

...Соба для нас вічна... бо коли закінчиться наша вічність, лишиться лише вона... бо ми всього лиш намистини, яким не судилося пізнати кінець мотузка... таму вона не звикає

ні до кого... щоб не отлакувати нічого
НЕвірність...

...негуртани кажуть, що слвози іїрїї... а які
слвози у того, хто прає тисячами зїнїць?.. у
того, хто прає одночасно в трильярдах
мїтїв?..

...Сова сама... вона не боїться темряви... бо
вона з неї народилася... бо вона їй судилася
судним днем... вона просто вилетїла з дому
куди і повернеться отїсля нас...

1117220517

..ЯК то бути стадам однієї особи?.. ЯК то
бути обличчям тисячного погарів'а?.. ЯК то
бути погарів'ЯМ?.. ЯК то бути звуком
багатоголосся?.. звуком хору, що має лише один
голос *ЗА!*... хором, що має весь світ
ПРОТУ!... що має лише одні уста, щоб
висловити точку зору кожного... ЯК кожному,
кого не видно, бути погнутим?.. ЯК кожному,
кого нечутно, бути пам'ятним?.. ЯК бути
собою, представляючи решту?.. ЯК лишитися
собою, коли решта _ це все, що в тебе є?.. ЯК?..

...коли він був народжений, його вчили казати
ма... потім його ще вчили казати *ма*, щоб
сказати *ма_ма*... а саме повторення _ це
мама_відтворення... коли його вчили говорити,
то приписували бабусі погнутому... але
натомість _ це, що він в житті скаже, _
ЯК?..

...коли він був ненародженим, мріяли, що він буде ЯК_ТАТО... що він буде татом... і коли він народиться, його виміщують бути ЯК_ТАТО... але очевидно, для них він так і не народиться... бо все, що вони скажуть потім, _ ЯК?..

...з першого ЯК всі хотіли, щоб він був ЯК_ВОНИ... так, ЯК_ВОНИ його вимі... ну то вони вже не хотіли робити того самі... ну, може, їхньою ціллю було _ щоб він навіть був замість них... зазмістивих... і тому з різних ракурсів ЯК розумів _ занадто багато... занадто багато за одним ЯК... занадто багато ЯК для одного ЯК... і ЯК можна бути ЯК, коли ти завжди ЯК_ЩО для того, щоб стати ЯК_ХТОСЬ...

...ЯК_УМ могла бути майбутнє для нього ЯК_БУ...

...ЯК_1 двері могли б йому відкритися
ЯК_ОСЬ...

...занадто багато ВС_ЯК... забагато інших
ЯК на одного... занадто багато ЯК на одного
іншого... все, що йому хотілося, _ це ЯК_РАЗ...
але все, що він отримує, _ це ЯК_ТАК або
НІ_ЯК... тому все, що тобі лишається, будучи
вітчим питанням, _ це відпустити роги у
формі знаків питань і ганяти всіх у пошуках
відповідей на питання ЯК...

0820230517

...труба... труба, яка з'єднує два кінці світла... труба, в якій можемо біг того світла охолонути... охолонути біг світлових опіків... трубопровод для думок... трубопровод до кращого життя...

...тунель... тунель, по якому думки несуться потягом... в якому вони еволюціонують з ідеї в намір... в якому стрибнути на рейки, ти можемо пізнати вагамість вагонів думок... вагамістість думок... там вони, як кров в венах... головне — не зупиняти думку... не стати трамбам для тієї крові... бо тоді в неї з'являться варіанти... тоді в її житті з'являться розгалуження... тоді в тих рейках відбувається розходження, і потяг може зійти зі шляху...

...таке буває... бо думка, що зазнала паузи, починає в собі сумніватися... починає

шарітися... вона стає фобічною... вона стає
клаустрофобічною... і вона звіром намагається
вистризтися з тунелю... тоді відбувається його
розрив... розрив переходу... розрив труби... розрив
цього перва на того і цього... це не смертельно...
особливо для того, хто безсмертний... бо таме в
тебе прокляття _ бути завжди... бути
погачком інших поганиць... а іноді це навіть
корисно _ побалити себе своїми огнем з іншого
тіла, що вже не ти... ти вірніше ти, але
калийній... думки тобою так і несуться... але
це не такі думки як у іншого шматка твого
єства... іншої половини свідомості... іншої
частини особистості...

...кажуть, що роздвоєння особистості _ це
шизофренія... а що тоді розрив особистості...
що тоді розстроєння особистості...
четвертування особистості... розтисягнення

особистого... коли з тебе починається ціла
нація... ціле покоління?.. ЦІЛЕ покоління твоїх
розламів... коли ти _ ПРАрозлам... ПРАрозрив...
ПРАшизофреник... ПРАбожевільний...
ПРАвільний...

...тоді ув'язнені ставлять діагноз твоїй
свободі... тоді поневажені виносять тобі вирок...
вирок ВСЬОМУ тобі... усім_ТУ... а ти просто
рвешся і гиниш на те все більшою кількістю
тогож зору... розламуються і відгувають те все
більшою кількістю стин... розкалюється і
розуміє те все більшою кількістю
розтисагнених особистостей... розмножується...
розмежується... множим свою свободу...
...лимається невиліковно хворим

ПРАздоров'ям...

...ПРАлимається...

0922240517

...чи говорилось вам вігнутати хребтом
деревину?.. чи говорилось вам вігнутати
дерев'яність хребта?.. чи вігнутали ви його як
дерев'яну колоду, з якою у вас близькість?.. чи
вігнутали ви, що та колода _ це все, що ви
заслужили в цьому світі, на думку тих, хто
заслужив цей світ?..

...чи вігнутали ви спорідненість з тією
колодою, перебуваючи з нею в такій
близькості?.. сестринство_братерство з тим,
що заслужило вас... що заслужило вас як
покарання... що заслужили ви як винагороду...

...чи стаєте ви одним цілим, притискаючись
потилицею до того стовпа сораму?.. чи
сорамиться той стовп, стоячи за вами?.. чи
тепло йому від того, що ваші руки його
обіймають... хоч і обіймають за спиною... чи
хотіли б ви дивитися на нього в той момент?..

чи ви сорамитесь, так і не глянути востаннє
одне на одного?..

...чи пере той сорам?.. чи то пере те полум'я,
якому вас згодують, щоб втамувати його
голод до нового порування... чи розгорається те
полум'я від вашого сораму?.. чи розгорається
сорам від вогню?.. чи той сорам некуримий за
біль закипаюче_бурляючої шкіри?.. за біль
кнутах невинного_підшкірних сліз... чи
стаєте ви в тому сорамі, в тому болю,
єдиними?.. чи стаєте ви єдиним сплавом,
переплавляючись в достойну версію, на думку
тих, хто достойний цього світу?..

...Саламандра не боялася вогню... вона легко
гасила будь_яке полум'я... окрім того
некельного, що в середині тих, хто кидав її в
пекло, збираючись до фая... вона стільки разів
згорала, що на ній не лишилося вже навіть

опіків... полум'я просто витатувалося на її шкірі ВСЕвинною рукою... та процес спалення був неперестанним... скільки стовнів вона провела на той світ... ти, може, знову на цей... скільки волосся на ній перетавилося... скільки смолоскинів було їй даровано...

...смолоскини дуже простий у виготовленні: треба просто намотати на вказівний палець свої гріхи_страхи, і коли вони спалахнуть від софону _ просто ткнути на того, хто є кременем тієї іскри... просто, бо вони достойні того... просто, бо вони не достойні усього... просто, бо вони достойні!...

...Саламандра завжди сміялася з тих, хто напився... вона навіть напивлася в тому всьому багатті плюси... вона напивлася в тому всьому багатті романтизм... романтизм, недоступний їй по_іншому... романтизм, достойний, її на

дурни, тих, хто гостойний романтики...
відрушена, що зближує... бурлескність, як
публічна сакральність... приреченість, як
нареченість...

...і вона горить... холодна... з таким вогнем
всередині, про який всі оті розпалені відморозки
тільки мріють... який вивергається вулканом з
кожної її пори і про який благають оті темні
дірки пустоти на головах алхіміків, що не в
зможі розгадати її секрет...

...дівіться...

...дівіться... адже і цього разу вона приймає
ваші сріхи...

1510240517

...хтось казав прокляв горного kota,
сказавши, що він приносить нещастя... єдиний,
кому це принесло нещастя, був горний кіт... а
то ж був лише каліт хутра... яка доля чекала б
горношкірого kota?.. якщо горний каліт — це
каліт нещастя, то що коли ти нещасний по
суті?.. нещасний від природи... якщо горна сама
твоя природа... твоя порода... твоє ество... де
межа між горним і негорним... між горним і
темним... між темним і темнішим за інших...
темнішим за щасливців...

...якщо хутра — поняття мінливе, то на
скільки є мінливим поняття шкіри?.. за
хутром ти ховаєтесь від обмороження і
обвуглення... за шкірою ти ховаєтесь обмороження
і обвуглення... про його обмороження можна
лише здогадуватися, бо виглядає він як вуглина,
що це жевріє твої мовтими очима... ти

хотілося йому тепер перебратися, перш ніж народитися?.. не думаю... ти дізнаєшся, що не підходить лише, коли ти просто _ НЕвибір... НЕваріант... просто, коли інші наберуться достатньо брех, щоб випувати в своїх виразах і виразах інших...

...він знав, що він не єдиний горнокопирний кіт у світі, але на інших у ВСЕсвітньої руки вистачило часу щоб сплести їм светра... щоб сплести їм шита... щоб мати варіант маскуваня... а як ти можеш маскуватися, літаючись завжди голим?.. єдиним його прикриттям була Ніз... вона, як дбайлива мати, приходила і вкривала його... ховала під одне зі своїх воронячих крил... адже вона як ніхто знала, як то бути страшнішим за Деня... як то влазитись змарнованим часом... як то бути тією, з приходом кого всі заплющують оці... на

кого всі заплющують очі... а ті, хто не заплющують, роблять те, що їм соромно робити взагалі... хто як не вона знає, як то бути улюбленицею злочинців та інших вояків, що є карами гнів і гнівними пої... вони використовують її для втілення своїх забаганок і своїх планів... можливо, наслідком однієї такої взаємодії і було народження цього темнопірого Кота... гита Нолі і якогось сценарію, що, виходячи, вислизнув з ВСЕсвітньої руки в процесі творення, так і лишившись незавершеним...

...але вона Кота любила... хоча і не знала любові сама... так буває... можливо, навіть тільки так і буває... той, хто носить в собі любов, не отримує її, бо вона в нього вже і так є... а світ сповнений невпевненістю тих, хто боїться міратися любов'ю... тих, хто краще

буде куріть_донім гра того, кому нічим
міратися... афро_дитиною гра того, хто просто
хоче познати...

...Кім її теж любить... і можливо, та його
любов в ній і була... у ній та любов могла
жити... у ній та любов могла ховатися і
приходити до нього погами, коли ої
приростали до асфальту... тоді він писався
своєю гарматою... бо гарміли всі... і всі
заклющували ої в небезпечні буття, як той, нії
блохи їх гризуть, і тому їм так незручно поряг
з ним...

1300260517

...хтось казав благословив її... благословив її
цікавістю і приязню з боку тих, хто збирався
до фая... таке благословення отримують
голуби... але вона не голуб... голуби _ то лише
предлозія до любові... голуби _ то лише патан
на любов... а вона благословенна лише на
приязнь...

...якщо блідий _ то калір благословенна, то що
калі твое благословенна і є твоїм
прокляттям?.. адже ти не було _ м'яса... ти не
було _ м'язу... ти не було _ крові... то лише калір
пір'я... та цього достатньо, щоб не
вписуватись у світ факів... будири, як рента,
її судилося виділатися...

...де межа між благословенням і прокляттям?..
де ота межа між соромом і силою?.. ота межа,
за якою ти вже програєш через свої переваги?.. де
ота межа, за якою в тебе виникає бажання

отримати каменем по спині замість компліменту в обличчя?.. і вона відгувала провину за те, що на неї було шкода каменю... що для неї було шкода палиці...

...вона відгувала провину за те, що фізично страждала менше за інших... вона відгувала відраду в тому, що страждала внутрішньо так, як ніхто з тих, до кого вона прагнула... це був її внутрішній адвокат, призначений їй страшним судом...

...пір'я _ поняття мінливе, тому іноді вона бажала бути роздертою якимсь горним котом... щоб всі побачили, що вона така ж, як і вони... вона теж витікатиме з себе кров'ю... вона теж кригатиме від болю отим їхнім ворожачим горлом... і вона б хотіла дивитися їм в очі... вона хотіла б багити, як вони усвідомлюють свою тупість, будучи одними з наймудріших...

вона б хотіла бачити, як сором від простої
помилки вразовує в їхніх королівствах
пошемі... як пір'я навколо їх очей правиться від
тих сліз, які вони не можуть контролювати...

...але, швидше за все, ніхто навіть не глянув
би на неї... вона _ ангел в світі духів... вона _
сніжинка, що випадає з горної хмари...

...чи хотілося їй тепер перевзданутися, перш
ніж народитися?.. мабуть... тепер вона б
обрала вбрання удоби замість парчової... вона
була б народжена в траурі і їй би не довелося
пізнавати щастя, щоб відгукти траур... вона
просто не знала б, як _ то інакше... а так вона
пізнала, як _ то приязнь... як _ то бути
обраною... як _ то бути вибором... варіантом... і
після такого ти лише думаєш, що інших не
обирають, бо є ти... ти погувається перешкодою

для інших... перешкодою на шляху гучного
щастя...

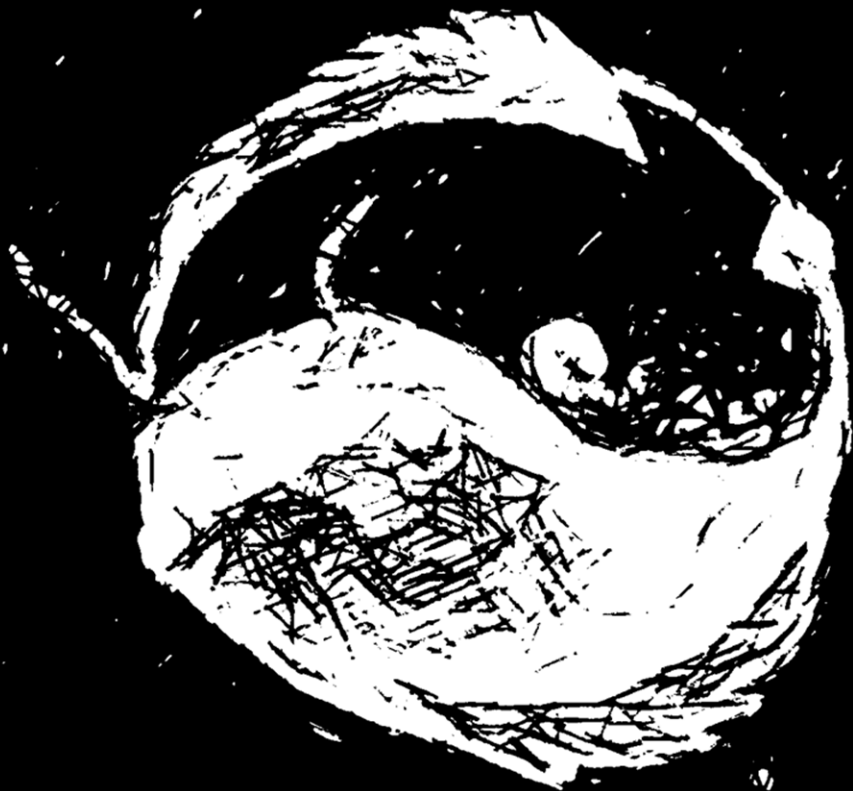
...вона не знала, чи єдина біла ворона у світі,
але однозначно такою погувалася... вона вчилася
близьким голою завжди... але тоді вона теж
не вписувалася б... бо ніхто б не погодився з
тим, що виглядає так само без пір'я... мабуть,
ніхто з них і не бачив себе голим... може, тому
ніхто і не пам'ятає себе внутрішньоутробним...
ніхто не пам'ятає себе шовком... ніхто не
пам'ятає себе голівкою і хвіночкою частинною
окремо... ніхто не пам'ятає себе поцілунком...
поглядом...

...єдиним близьким їй був _Деніс... як
батько... але вона його сорамилася... бо
сорамилася себе, коли він приходив... бо коли він
приходив, її сорамилася інші... він те приймав...
він приймав сором у будь_якому вигляді... іноді

він був пригною сорому... іноді він був тим,
що змушував соромитися... тому завжди
відгував штурмість свого расу... відгував, що
танув в отому шарі гримі, яким кожен
маскував рознамірі замарілі щокі, коли
приходив День... він бачив, як раділи його
приходу і з нетерпінням чекали, коли він вже
ніде, щоб позбутися важкості облич через оту
незмислену кількість масок... він був тим
батьком, який просто давав подіям
відбуватися... думкам народжуватися... він
просто дозволяв... робив вигляд що не помігав, як
вчитель _ вдав, що не чує як учні його
вистілюють... він просто дозволяв
народжуватися всьому в надії, що колись
народиться щось таке як справжнє, як сором...
отак народилася Біла Ворона... дитя вдаваної
байдужості і поганой авторської гри....

...і в таку буря його велика турбота...
давати їй зрозуміти, що в соромі вона не одна...
що сором _ то прояв небайдужості... а
небайдужість _ то тепер фізичність...

1152260517

...так легко жити в горно_білому світі...
так легко жити в світі, де є контраст... де
немає переходів... де немає вігтінків... де все
зрозуміло... де все таке, яким виглядає... де є
лише день і ніч... де немає заходу... де немає
сходу... де немає нів_ночі... де немає
нів_дня... де немає нів_нічого... де є лише
тут і НЄтут... де є лише добро і зло... де є
лише любов і лише ненависть... де не дано ні
третього... ні задрього... ніякого числа
взагалі більше... так легко жити в світі, де
річка тече... де все лише в мікросмужці віз
решти... де решта _ це щире число... де все
програмується... де ти або перший або нуль...

...так легко жити в біло_горному світі...
звісно, коли ти горний, ти проблема для
білих... коли ти білий, ти проблема для

горних... бо хтось завжди намагається
відблитути себе за рахунок огорчення інших...
тому якщо проблема не вони, то проблема
ти... адже проблема є завжди... бо ми рівні...
хтось вище... хтось нижче... але ми всі
рівні... рівні розвитку витривалості... рівні
задумленості... рівні кровопановності....

...так легко жити, коли світ
двовимірний... коли він двоколіоровий... бо
тоді все лише зводиться до боротьби за
територію... день завжди наступає на ніч...
а ніч завжди витісняє день...

...але коли з'являється сірість?... коли
з'являється карір?... КОЛІР... коли
наткнувшись на вістря, ти отримуєш не
паперовий розрив, а гербову пляму?... коли
з'являється відтінок, як дитя двох

крайностей?.. як контраст... як
альтернатива контрасту...

...вони народилися від погіршу не вдоволи, а
вперед... від тих двох рибки _ «імь», який
проковтнув пів_ана і «ан», яка містила
пів_іна в собі... тому перед народженням
кожен з них загинув напівовину, а
напівовину відродився в новому цілому...
кожен з них був зброєю для дуальності цього
світу... кожен з них був германіфродитом і
гаммапаллоном... кожен міг обходитися без
іншого... але при цьому напівовину живути
не в собі... вони не сплять вночі і не живуть
вдень... для ночі вони занадто світлі, для дня
_ занадто темні... тому вони в світанку...
тому вони в заході сонця... тому вони в
райдужному синці під сонячним оком дня...

тому вони в сивині північного саява смоганих
ніс погі... будують свої табори для тих, хто
поза_кастою... для жертв наст_атрофи...
для відтінків емоцій... для колорів, які не
видно за горним і для колорів, які бруднять
біле... вони прелюдія до нового світу і епілог,
що переростає в пролог... вони не плюс і
мінус... вони дорівнює... вони не на вісі X і не
на вісі Y... вони вісь Z... вони третє, яке
дано... вони третє, акому дано четверте...
вони четверте, яке є частиною десятого...
вони не відбляються і не огарнюють...
вони надають біло_горному світу
тривимірності... вони надають глибини...
вони надають карикатурі об'ємності... вони
просто є... і ти є серед них... і вони є серед
тебе... адже коли ви наткнетесь на вістра, у

кожного з вас з'явиться червона пляма
замість паперового розриву... а червоному в
горно_білому і біло_горному світах не
місце... так що не такі ви і фізні, коли
фізні...

1444260517

...справедливо, що наші життя не
вимірюються кроками...

...несправедливо, що вони вимірюються
к_роками...

...скільки у нас у запасі к_років?.. скільки
нам к_років дається на життя?..
скільки к_роковий цей марафон?.. чи може, це
всього лише один крок і все зводиться до
можливості і спроможності крокнути, коли
настає час?..

...вона проходить менше за фешту... але вона
йде далі... в той час, як більшість біжить,
щоб позхити, вона живе в краї... вона спить у
русі... вона рухається у сі... глибоко, як вона
завжди програє в заблугу, в якому навіть не бере
участі...

...завжди здавалося, що у неї найбільша в
світі посмішка... того вона посміхається,

будури в хвості?.. тому вона посміхається, як ніхто?.. тому вона ніколи не не посміхається?.. може, вона сміється зі снів... може, то вона сміється від пилу гурмих ніг, який доводиться ковтати... чи може, вона сміється, щоб не плакати?.. бо тоді б вона плакала постійно...

...але вона посміхається... вона посміхається, як бабуся, якій онуки, в парії гри, задають питання, яких так бояться батьки... посміхається отією древньою і ВСЕзамовчуючою посмішкою... і та посмішка була народжена давніше, ніж нерозуміння її причини... та посмішка випереджає майбутнє... випереджає на життя тих, хто їй дивується... та посмішка — як печатка на документі *цілком таємно*... *цілком темно*...
...та посмішка — від знання, куди потитьсв світ... та посмішка від свідчення того, звідки

котиться світ... так треба посміхатися, коли ти котити цей світ... а вона котить... і оте невидиме прагнення лише надає нам всім рух... бо що ми?.. ми просто ганяємо протак, в той час, як вона надає нам напрямок... кожен крок _ то подара _ нас _ передара ВСЕсвіту... вона грає в незнану гру... і мабуть, поки що виграє, раз ми ганяємо надії нашими ногами... раз ми ганяємо думки нашими головами... кров венами... ніт стинами...

...вона програє нам у наших маленьких змаганнях... вона пере_нахає і терпить наші випадки щодо її вмінь... бо насправді вона грає нами... бо цей програм _ це лише гра в піддавки... і вона щаслива від того... тому й посміхається... посміхається, бо без неї у нас нема шансів виграти ВСЕ... у нас немає шансів

встрати ВСЕлимний марафон... встрати
ВСЕлим...

1022280517

...броня потрібна, коли немає відсуття
безпеки... коли воно просто не народилося...
просто зуби, які так і не профізувалися крізь
ясна... бо, мабуть, в них теж його не було...
генетична відсутність відсуття безпеки... чи
можже, генетична присутність небезпеки?..

...броня потрібна, коли немає нікого порад...
броня потрібна, коли всі довкола... броня
потрібна за відсутності огей на потилиці...
броня потрібна за відсутності огей на окремих
головах в цілому...

...мені броня потрібна, навіть коли я не
відчувала НЕбезпеку... бо тоді в повітрі витає
загроза її відсути... просто нуль, який
обставини колись деформували в знак
безкілності...

...але броня не вірна... вона знощується... вона захищає від небезпек та не від відсутності небезпек...

...мені броня потрібна за відсутності шкіри... була якась клітина, яка намагалася поділитися... розмножитися... затягнула оте червоне м'ясо... але потім надірвалася, та й по всьому... з тих пір доводиться паронувати броню...

...бувають рани, коли я живу кілька днів так... коли я ходжу м'ясом назовні... коли я маляю тату на своїх кістках... коли я ліплю скульптури з крові, що звернулася в зустки... а ту, що не встигла, використовую як горнила... бувають рани, коли я лишало свій слід на всьому, до того б не дотаркнувся... найцінніше в тому всьому — справжні відгукта... коли торкаюсь до оголених нервів чи торкаючись оголеними

першими до того, то у вушах як гудіть
дзвони... на них можна грати цілі концерти... і
це завжди як вперше... це не боляче... ти може, це
вже не боляче... бо коли ти хочеш торкнутися
голими м'язами до того, то є
взаємопогоджений дотик... то дві поверхні
зустрігаються з метою знайомства... з метою
взаємопізнання...

...в такі дні мої очі не змикаються... в такі
дні вони мають всотувати стільки, скільки
вони можуть вмістити... ти спостерігали ви,
як спить ніг?.. ти намагалися ви запам'ятати
листок з мільйонів тих, що висять на деревах і
вказують вітер, коли той підрадається, щоб
захваляти вас?.. ти намагалися допомогти
тому листку виконати його місію?.. якщо його
місія порадувати око, то в такі дні мої очі
намагаються порадіти як можна більше... а

намагаюся випустити на той світ стільки
духів незайнятих місій, скільки зможу... а
викопую в собі оті зариті труни... а копаюся
в собі, як пес, що не може згадати, де зарив
кістку... а потім намагаюся ідентифікувати
її хазяїна, щоб довести те, що кістка так і не
встигла... і тоді, можливо, якийсь з загублених
воїнів моєї армії ALTER EGO може спати
спокійно... тоді, може, ахась тіль піде на
світло, і ніг стане не така темна... і ніг
наблизиться на одну світлу думку до прозріння
полярної ночі...

...але такі дні закінчуються... і буває, що
тіло не встигає сплести отого кольористого
світла... тоді я просто кровоточивий шмат
м'яса, в який кожен хоче занурити пальця і
лижати мій слід по всьому... приписуючи мені
авторство всьому, до чого я не маю стосунку...

...тоді я просто згортаюся броненосцем в
башманні затагтися як шрам... лишитися
невпізнаним по шрамах... невідпінаним шрамом...
...шрамом...

...отим окидним шрамом, від якого відводять
огі... тим окидним шрамом, який не викликає
симпатії... не викликає башманна... башманна
поводитися з ним, як зі шматком м'яса... тим
шрамом, який викликає повагу через страшний
вигляд... і тоді я броненосець... адже я той, хто
надає на інших броню, яка захищає їх від
мене...

1124280517

...надія... надія покладена на когось... великі надії покладені на неї... великі надії покладені на неї шараф отой позалати, ама надає їй шиття вагаюсті в очах інших... надає їй святості... надає їй фаль дива... надає їй фаль можливості неможливого... надає їй вагаюсті... обтяжує їй настільки, що вона іноді надає у мул і вдає з себе оту нічунку, що лежить собі на дні і просто є, незважаючи на те, чи відіграє вона в темувь шитті фаль... чи відіграє вона фаль в екосистемі... чи дограє та екосистема до кінця... але так не може продовжуватися вічно... бо вона позалогена, а сонце — це той же зрадник... це той фокусник, на якого всі моляться, як на бога, не розуміючи його чудес... але вона занадто добре знає секрети своїх трюків... і радіє з того, що може розділити цей фарс з кимось... адже це вона позалогила її...

дало їй невидану висхідність... надало їй
магічності... потрапило на неї гуркі
огікування... просто, щоб посліятися разом з
кимось над тією пайвністю... просто, щоб
сминуть трохи надій і огікувань з себе на
когось ще... і тепер вона своїм промінням
шарудить по дну в пошуках дзеркальної луски,
яка б видала схованку світла в кінці стоку
безнадійно темним ...

...вона відчувала сором від неможливості
виправдати всі ті сподівання... вона мріяла
народитися морським дияволом... вона мріяла
про можливість давати іншим можливість
загадати бажання перед смертю... коли ти
намагаєшся задуми світлу і не доживаєш до
моменту розгарування... для неї морський диявол
був найбожественнішим у світі... бо він давав
можливість померти в один момент зі своєю

надією... давав можливість померти раніше за
своє бажання... незважаючи на життя, кінець,
що він дарував, був сповнений надії... сповнений
радості... сповнений загадковості і магії...

...вона ж всього лише грала роль зірки... зірки,
яка падала нас від насу на дно під вагою твої
амфіаной всіма позолоти... але потім та зірка
поверталася на небосхил, відзначаючи момент
здійснення бажань...

...у неї було своє бажання... бажання, яке —
вона знала — ніхто не міг здійснити... її
бажанням було перестати бути розгаруваним
для всіх, кого вона зустрічала... перестати
бути бажанням... дати всім зрозуміти, що
вона не золота... вона позолочена... вона — не
золота рибка... вона просто риб'яче золото...
вона не квавал... але вона і не бог... вона
просто... просто вона...

1234280517

...він добрий... добрий по своїй природі... та злий _ за гуркою славою...

...він добрий... добрий по _ своєму... та злий _ за гуркими словами...

...він _ спадковий володар отрути... він спадкоємець того, про що не просив... для того, що нікому було прийняти... нікому, окрім нього... він син батька... що був сином свого батька... що не був батьком своєму синові... що не був батьком своєму...

...його батько _ Скорпіон... його брат _ Скорпіон... його сестра _ скорПІОН... його мати _ любов до Скорпіонів... його любов _ їх отрута... їх отрута _ його біль... його біль _ їх природа... їх природа _ Скорпіон... таму хочеш _ не _ хочеш, а будучи створінням Скорпіона, ти _ Скорпіон...

...він увіважав силу своєї природи з самого рання... він бачив, як батько силою протоптував дорозу... як силою батька була отрута... дорога вимащена отрутою... він бачив, як батько отрутою любив... він бачив: батько любив отруту... і бачив, якою отруйною була його любов...

...він тим не пилався... але бути тим не міг... як ти можеш не бути, ким ти є... як ти можеш бути неотруйним несучи отруту в собі... якщо ти не отруєш інших, то отруєш себе... і для нього це був вихід... він жагав себе в гере... жагав так сильно, як жагав батько... жагав так, як жагав батько... він жагав себе за кілька поколінь... він жагав і ніколи не жагав про те... він жагав і не жагав себе... він просто продовжував пускати собі в мозок оті блискавки... оті

срами... оті розради... так сильно, як тільки хотів не жалити інших... так сильно, як не хотів жалити потім інших... так сильно, як не хотів потім жалувати про те...

...шокова терапія... після того ти просто лежиш паралізований... після того ти лежиш зменшований... ти просто дивився, як хвилини, що є народність дня, просто ідуть на хмарах у вгору... просто, як теперішнє тікає в минуле трупом, що несе тебе неба... ти бачиш, як тил минулих битв осідає на плечах закам'янілої реконструкції життя... ти просто приносиш користь, не приносиш отрути...

...батько ним не гордився, бо не для того тебе жалили, щоб ти потім жалив себе сам... хога, може, цей урок можна виврити й так... мабуть, ніхто з ланцюга скортіонів ним не питається...

бо цей ланцюг тримається лише через мало
одного, увіткнуте в іншого... а тут ланцюг
замкнувся на одному... ланцюг не продовжився...
ланцюг самогубився... бракована ланка...
ланка, в якій, окрім скорпіона, було ще щось...
щось, що могло протистояти отруті... те, що
було протиотрутою... те, що не гинув від
того, від чого гинув скорпіон... те, що може
визкити... те, що розірвавши ланцюг,
вивільнилося... свобода... можливість стати
народністю, яка їде верхи на хмарі у завтра...
можливість мати завтра...

1438280517

1438280517

1438280517

1438280517

1438280517

1438280517

1438280517

...ми рівні... ми всі рівні... ми стадії...
...ембріони майбутнього... кокони, наповнені
мишури...

...ми личинки, що стануть або обличчями, або
однією з безлічі личинок... личинки безлічі...

...ми пурголки драконів, що гинуть в казках,
бо не живуть в реальності... пурголки драконів,
для яких немає реальності... яких немає...

...ми лалечки мрій... бажання, загадані на
коштовну, що спочатку здалася надзвичайною
зіркою... а потім ударною хвилею захлиснула в
передрутті щастя...

...ми гусінь... ми гусінь, що їсть... ми гусінь,
яка годуватиме... ми гусінь, якій цим світом
гарантовано стати метеликом... ми гусінь, що
переміщає тузом об землю без страху протерти в
ньому дірку, бо одного дня ми вже зможемо її
навіть не торкнутися... бо на зміну гравітації

прийде вітер... на зміну вітражі _
заборозненість... на зміну морстоності _
мигування... на зміну отруті _ бажанна
колекціонувати... на зміну тазності і
оградності _ легкий змах крила...

...так є... так має бути... бо на зміну
кожній ногі приходить день... фізмиця лише в
полярності... голівне _ догекатися... скільки б
той день не тривав... догекатися ноги...
догекатися кінця... догекатися, доки повіки
зімкнуться в кокоші... доки в нас не з'явиться
шанс перевдатися в самих себе... перевдатися в
собі для фінального виходу... для ноги... для тої
останньої самби, де всі, закусивши губу,
хотітимуть бути на нашому місці... бути
нами... уміти так, як ми... а ми просто
махатимемо африанськими крилами і
збагацуватимемо цей світ колорами...

акраїстю... гармонійністю... бо ми на то
заслушили... бо нам то гарантовано світлом... бо
ми для цього терпіли... бо так має бути... ми
маємо стати метеликами... мрії мають
здійснюватися... і для тих, мимо кого ми
пролітаємо, _ так і є... ми _ квіти в рутині,
що заснувала все довкола... ми _ зблиск... ми ті,
хто досягли... ми ті, хто змогли...

...але для нас самих ми ті, хто
намагається... намагається досягти...
намагається змостити... ми ті ж волохаті
гусениці, які в кінці дня волохаті крила, що
вдень створювали протяз спраглим...

...ембріони майбутнього і кокони, наповнені
мимирим...

...ми палечки...

...ми личинки...

...ми пугаловки...

...ті, хто побували в неклі і пізнали
цінність раю... ті, хто наблизились до раю і
усвідомили багатість некла...

...ми рівні... ми стадії... ми метелики, що
повзають... ми гусінь, що літає... ми ті, хто
живуть мріями... ми ті, хто мріють про
життя...

...ББУСННОБОК

ЛичНО_4020...

...Торі Амос говорить, що написання пісень —
то полювання, бо зазвучай пісня лише
показується, лише дає підказку, а далі ти
полюєш на неї... підписуєся під кожним
словом...

...я радий, що у випадку з цими істотами це
не було полювання... це було приручення... і
одомашнення бездомних щуценат... це
усмирення інопланетян, що народилися разом
з планетою... кожне з них виходило добровільно
після того, як поглядим його по розклатому
перену... виходило і терлося своєю рукою... своєю
голою кисткою об оголену кистку іншого... доки
не проскакувала іскра... доки не спалахувало
полум'я, в якому ми можемо зігрітися... яким
ми можемо запекти кров... яке може освітити
нам зінитну темряву одне одного...

...кожне з них підгодовувалося отими тріскама
кранками... і з кожною кранкою вона піднімало
огі вище... в те вище, про яке світ не
здогадується... вище за світ... вище у темряву...
у темряву, якої решта боїться... у темряву,
якої решта боїться, будучи гітьми змогу... у
темряву, в якій решта боїться знайти себе... в
якій боїться не знайти себе... в якій боїться не
бути більше рештою... не бути більше... не
бути... бути серед тих, кого нема...

7:46

02.06.17

...BONUS:

...#E#OMITHO 3ABYTUŮ...

1315240617

...байдурність _ як форма камуфляжу...
...байдурність _ як емпатія щодо речей...
...байдурність _ як відрізна хамелеонність
навколишнього середовища... ха! _ мільйонність
навколишнього середовища... маскування
внутрішніх видів... гарне вміння... гарна
можливість зникати... зникнення будучи
видимим... непамітна видимість... непамітна
видимість, що призводить до непамітності ...
непамітність в пам'яті... дивно, як зникаючи
з_перед очей, ти зникаєш з пам'яті... наже
разом з тобою зникає кнопка, що активує тебе
в інших... недійсне послання...

дивно, коли ти багачи себе на тілі інших...
дивно, коли інші багаті тебе через тіло... дивно,
коли тіло _ то мольберт твоїх емоцій... не слід
твоєї молодості ти хроніка відбитків твоїх
камінь... а коли цей мольберт живий... коли

демонструє без прикрас все, що ти відкриваєш...
коли в тебе прозора шкіра... коли ти без шкіри
взагалі... тоді тебе просять прикритись... бо
ніхто не візьме на себе відповідальність берести
твої секрети... ніхто не тагтиметься до
розуміння тебе... всім зручно ховатися...
підігруй... ти хамелеон навввввв... але це
нікому не потрібно, лишись як мільйони... будь,
як загальна картина... будь без уточнень... без
але... без винятків... будь просто _ наче тебе
нема... ти можеш бути ким_завгодно...
ким_завгодно, якщо тебе нема... бо
хто_завгодно не може бути з тобою...
хто_завгодно не може бути тобою... ніхто не
може бути тобою... тому ніхто і ти...
непам'ятний... непам'ятний _ тому і забутий...
...захисна реакція твого організму на
захисну реакцію від захисних реакцій твого...

...ти потрібен, коли всім зручно з собою...

...ти потрібен, лише коли лишається
дзеркалом, але бреше, як і решта... але показує,
наскільки гарно накладено грим...

...але він на те не погодиться... він показує,
що багить... він говорить, що відгуває... він
багить те, що не видно... він відгуває те, що не
можна... і попри те все, він тягнеться до нас...
попри те все він нас приймає... чудний)

...Спасибі Дню за Ніч і Ночі за День...

...Спасибі Пагінію за Висоту і Барю за
Глибину...

...Спасибі Любові за Сиріу і Сирі за...
Непависть...

...Спасибі Дружам за Врога і псевдодрузам за
Нікочу...

...Спасибі Сім*ї за Сьогодні і Сьогодні за
Сім*ю...

...Спасибі Слобу за Життя і За життя...

...Спасибі Криворучко Валентині Іванівні за
редакторську допомогу і літературне
материнство...

...СПАСИБІ за те, що БАЧИТЕ В ТЕМРЯВІ!!!

Автор і оформлення – Крайча Є. Ю.

<https://fenikzone.jimdo.com/>

<https://fenikzone.jimdo.com/fenik-z-inking/>

<https://www.facebook.com/valentina.ivanivna.1>

<https://litgurtok.jimdo.com/>

<https://www.facebook.com/groups/290536647737141/>

<https://www.facebook.com/metelogsyrenuk>

https://www.instagram.com/metelo_gyrenik/

Метело Гусеник

Art4Change

Fenik_Z_One

ISBN 978-966-1698-28-3

9 789661 698283 >

*Demera
Cycenik*